

U S T A W A

z dnia 2016 r.

o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw

Art. 1. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. poz. 553, z późn. zm.¹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 115:

a) § 7 otrzymuje brzmienie:

„§ 7. Przepis § 5 stosuje się odpowiednio do określenia „znaczna szkoda” oraz określenia „wartość lub łączna wartość jest znaczna.”,

b) po § 7 dodaje się § 7a w brzmieniu:

„§ 7a. Przepis § 6 stosuje się odpowiednio do określenia „szkoda w wielkich rozmiarach” oraz określenia „wartość lub łączna wartość jest wielka.”,

c) po § 14 dodaje się § 14a w brzmieniu:

„§ 14a. Fakturą jest dokument wystawiony w formie papierowej lub wystawiony i otrzymany w dowolnym formacie elektronicznym, zawierający dane wymagane ustawą z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2016 r. poz. 710, 846 i 960) oraz przepisami wydanymi na jej podstawie.”;

2) po art. 270 dodaje się art. 270a w brzmieniu:

„Art. 270a. § 1. Kto, w celu użycia za autentyczną, podrabia lub przerabia fakturę w zakresie okoliczności mogących mieć znaczenie dla określenia wysokości należności publicznoprawnej albo takiej faktury jako autentycznej używa,

podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8.

§ 2. Jeżeli sprawca czynu określonego w § 1 podrabia lub przerabia fakturę lub faktury, dotyczące towarów lub usług, których wartość lub łączna wartość jest wielka,

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. poz. 840, z 1999 r. poz. 729 i 931, z 2000 r. poz. 548, 1027 i 1216, z 2001 r. poz. 1071, z 2003 r. poz. 1061, 1142, 1750, 1935 i 2255, z 2004 r. poz. 219, 626, 889 i 2426, z 2005 r. poz. 732, 757, 1109, 1363, 1479 i 1493, z 2006 r. poz. 1409, 1592 i 1648, z 2007 r. poz. 589, 850, 859 i 1378, z 2008 r. poz. 560, 782, 1056, 1080 i 1344, z 2009 r. poz. 504, 533, 1317, 1323, 1474, 1540 i 1589, z 2010 r. poz. 46, 227, 229, 625, 626, 842, 857, 1018, 1021, 1228, 1474 i 1602, z 2011 r. poz. 78, 130, 202, 245, 381, 549, 678, 734, 767, 964, 1135, 1280, 1381 i 1431, z 2012 r. poz. 611, z 2013 r. poz. 849, 905, 1036 i 1247, z 2014 r. poz. 538, z 2015 r. poz. 396, 541, 1549, 1707 i 1855 oraz z 2016 r. poz. 189, 428 i 437.

lub takiej faktury lub faktur używa, albo z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,

podlega karze pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 3.

§ 3. W wypadku mniejszej wagi sprawca czynu określonego w § 1,

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.”;

- 3) po art. 271 dodaje się art. 271a w brzmieniu:

„Art. 271a. § 1. Kto wystawia fakturę lub faktury, dotyczące towarów lub usług, których wartość lub łączna wartość jest znaczna, podając w niej nieprawdę co do okoliczności mogących mieć znaczenie dla określenia wysokości należności publicznoprawnej lub takiej faktury lub faktur używa,

podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8.

§ 2. Jeżeli sprawca przestępstwa określonego w § 1 wystawia fakturę lub faktury, dotyczące towarów lub usług, których wartość lub łączna wartość jest wielka, lub takiej faktury lub faktur używa albo z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,

podlega karze pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 3.”;

- 4) po art. 277 dodaje się art. 277a-277d w brzmieniu:

„Art. 277a. Kto dopuszcza się przestępstwa określonego w art. 270a § 1 albo art. 271a § 1 w stosunku do faktury lub faktur, dotyczących towarów lub usług, których wartość lub łączna wartość jest większa niż pięciokrotność kwoty określającej mienie wielkiej wartości,

podlega karze pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 5 albo karze 25 lat pozbawienia wolności.

Art. 277b. W razie skazania za przestępstwo określone w art. 270a § 1 lub § 2, art. 271a § 1 lub § 2 albo art. 277a, grzywnę orzeczoną obok kary pozbawienia wolności można wymierzyć w wysokości do 3 000 stawek dziennych.

Art. 277c. § 1. Sąd na wniosek prokuratora stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary wobec sprawcy przestępstwa określonego w art. 270a § 1 lub § 2 i art. 271a § 1 lub § 2, który zawiadomił o nim organ powołany do ścigania przestępstw i ujawnił wszystkie istotne okoliczności przestępstwa, a także wskazał czyny pozostające w związku z popełnionym przez niego przestępstwem i ich sprawców, zanim organ ten o nich się dowiedział.

§ 2. Sąd na wniosek prokuratora może odstąpić od wymierzenia kary wobec sprawcy przestępstwa określonego w art. 270a § 1 lub § 2 i art. 271a § 1 lub § 2, który, oprócz spełnienia warunków określonych w § 1, zwrócił bezprawnie osiągniętą korzyść majątkową, w tym wyrównał uszczuploną należność publicznoprawną.

§ 3. Sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary wobec sprawcy przestępstwa określonego w art. 277a, który, oprócz spełnienia warunków określonych w § 1, zwrócił bezprawnie osiągniętą korzyść majątkową, w tym wyrównał uszczuploną należność publicznoprawną.

Art. 277d § 1. Przepisy art. 277c § 1 i § 3 stosuje się odpowiednio do sprawcy, który po wszczęciu postępowania ujawnił wobec organu powołanego do ścigania przestępstw wszystkie jemu znane, a nieznanе dotychczas temu organowi istotne okoliczności przestępstwa, a także wskazał czyny pozostające w związku z popełnionym przez niego przestępstwem i ich sprawców.”;

5) w art. 294 dodaje się § 3 i 4 w brzmieniu:

„§ 3. Kto dopuszcza się przestępstwa określonego w art. 278 § 1 lub 2, art. 279 § 1, art. 284 § 1 lub 2, art. 286 § 1, art. 287 § 1, art. 288 § 1 lub w art. 291 § 1, w stosunku do mienia wielkiej wartości,

podlega karze pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 3.

§ 4. Kto dopuszcza się przestępstwa określonego w art. 278 § 1 lub 2, art. 279 § 1, art. 284 § 1 lub 2, art. 286 § 1, art. 287 § 1, art. 288 § 1 lub w art. 291 § 1, w stosunku do mienia o wartości przekraczającej pięciokrotność kwoty określającej mienie wielkiej wartości,

podlega karze pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 5 albo karze 25 lat pozbawienia wolności.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U z 2015 r. poz. 355, z późn. zm.²⁾) w art. 19 w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) określonych w art. 134, art. 135 § 1, art. 136 § 1, art. 156 § 1 i 3, art. 163 § 1 i 3, art. 164 § 1, art. 165 § 1 i 3, art. 166, art. 167, art. 173 § 1 i 3, art. 189, art. 189a, art. 211a, art. 223, art. 228 § 1 i 3-5, art. 229 § 1 i 3-5, art. 230 § 1, art. 230a § 1, art. 231 § 2, art. 232, art. 245, art. 246, art. 252 § 1-3, art. 258, art. 269, art. 270a §

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. poz. 529, 1045, 1066, 1217, 1268, 1890, 2023 i 2281 oraz z 2016 r. poz. 147, 437 i 669.

1 i 2, art. 271a § 1 i 2, art. 277a, art. 280-282, art. 285 § 1, art. 286 § 1, art. 296 § 1-3, art. 296a § 1, 2 i 4, art. 299 § 1-6 oraz art. 310 § 1, 2 i 4 Kodeksu karnego;”.

Art. 3. W ustawie z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2014 r. poz. 1402, z późn. zm.³⁾) w art. 9e w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) określonych w art. 163 § 1, art. 164 § 1, art. 165 § 1, art. 166 § 1 i 2, art. 167, art. 168, art. 171, art. 172, art. 173 § 1, art. 258, art. 264 § 2 i 3, art. 270a § 1 i 2, art. 271a § 1 i 2, art. 277a i art. 299 § 1 Kodeksu karnego;”.

Art. 4. W ustawie z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej (Dz. U. 2016 r. poz. 720) w art. 36c w ust. 2 po pkt 2a dodaje się pkt 2b w brzmieniu:

„2b) określonych w art. 270a § 1 i 2, art. 271a § 1 i 2, art. 277a;”.

Art. 5. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. poz. 555, z późn. zm.⁴⁾) w art. 237 w § 3 po pkt 12 dodaje się punkt 12a w brzmieniu:

„12a) podrabiania i przerabiania faktur w zakresie okoliczności mogących mieć znaczenie dla ustalenia wysokości należności publicznoprawnej oraz wystawiania i używania faktur poświadczających nieprawdę w zakresie okoliczności mogących mieć znaczenie dla ustalenia wysokości należności publicznoprawnej;”.

Art. 6. W ustawie z dnia 24 sierpnia 2001 r. o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 96, z późn. zm.⁵⁾) w art. 31 w ust. 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) określonych w art. 140, art. 156 § 1 i 3, art. 163 § 1 i 3, art. 164 § 1, art. 165 § 1 i 3, art. 166, art. 167, art. 171 § 1, art. 173 § 1 i 3, art. 189, art. 189a, art. 200, art. 200a, art. 202 § 3 i 4, art. 211a, art. 223, art. 228 § 1 i 3-5, art. 229 § 1 i 3-5, art. 230 § 1, art. 230a § 1, art. 231 § 1 i 2, art. 232, art. 245, art. 246, art. 252 § 1-3, art. 258, art.

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. poz. 1822, z 2015 r. poz. 529, 1045, 1066, 1217, 1268, 1322, 1336, 1607, 1642, 1830, 1890, 2023 i 2281 oraz z 2016 r. poz. 147, 437, 615 i 669

⁴⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1999 r. poz. 931, z 2000 r. poz. 580, 717, 852 i 1027, z 2001 r. poz. 1071 i 1149, z 2002 r. poz. 676, z 2003 r. poz. 155, 1061 i 1188, z 2004 r. poz. 514, 626, 889, 2405 i 2641, z 2005 r. poz. 70, 461, 680, 821, 1181, 1203, 1363, 1416 i 1479, z 2006 r. poz. 118, 467, 659, 708, 711, 1009, 1013, 1192, 1647 i 1648, z 2007 r. poz. 116, 432, 539, 589, 664, 766, 849 i 903, z 2008 r. poz. 162, 648, 686, 802, 1133, 1308, 1344, 1485, 1571 i 1651, z 2009 r. poz. 39, 104, 171, 585, 716, 1051, 1178, 1323, 1375, 1474 i 1589, z 2010 r. poz. 46, 626, 669, 826, 842, 1228 i 1307, z 2011 r. poz. 245, 246, 273, 654, 678, 829, 1135, 1280, 1430, 1431, 1438 i 1645, z 2012 r. poz. 886, 1091, 1101, 1327, 1426, 1447 i 1529, z 2013 r. poz. 480, 765, 849, 1247, 1282 i 1436 oraz z 2014 r. poz. 85, 384, 694, 1375 i 1556, z 2015 r. poz. 21, 290, 396, 1185, 1186, 1334, 1788, 1855 i 2281 oraz z 2016 r. poz. 178 i 437.

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. poz. 147, 178 i 437.

263 § 1 i 2, art. 265, art. 269, art. 270a § 1 i 2, art. 271a § 1 i 2, art. 277a, art. 280-282, art. 285 § 1, art. 286 § 1 i 2, art. 299 § 1-6, art. 305, art. 310 § 1, 2 i 4, art. 339 § 2, art. 345 § 2 i 3 oraz art. 358 § 2 Kodeksu karnego;”.

Art. 7. W ustawie z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym (Dz. U. z 2014 r. poz. 1411, z późn. zm.⁶⁾) w art. 17 w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) określonych w art. 228-231, art. 250a, art. 258, art. 270a § 1 i 2, art. 271a § 1 i 2, art. 277a, art. 286, art. 296-297, art. 299, art. 305, art. 310 § 1, 2 i 4 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny.”.

Art. 8. W ustawie z dnia 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. poz. ...) ⁷⁾ wprowadza się następujące zmiany

1) w art. 2 w ust. 1 pkt 15 otrzymuje brzmienie:

„15) rozpoznawanie, wykrywanie, zapobieganie i zwalczanie przestępstw określonych w art. 258, art. 270, art. 270a § 1 i 2, art. 271, art. 271a § 1 i 2, art. 277a, art. 273, art. 286 § 1 i 3 oraz w art. 299 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny (Dz. U Nr 88, poz. 553 z późn. zm.), zwanej dalej „Kodeksem karnym”, w związku z którymi nastąpiło uszczuplenie lub narażenie na uszczuplenie należności publicznoprawnej, oraz ściganie ich sprawców, jeżeli zostały ujawnione przez KAS lub prowadzenie śledztwa w tym zakresie zostało zlecone przez prokuratora;”;

2) w art. 115 w ust. 1 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) określonych w przepisach art. 258, art. 270, art. 270a § 1 i 2, art. 271, art. 271a § 1 i 2, art. 277a, art. 273 Kodeksu karnego gdy czyny te mają znaczenie dla określenia należności publicznoprawnej przekraczającej pięćdziesięciokrotną wysokość minimalnego wynagrodzenia za pracę określonego na podstawie odrębnych przepisów;”;

Art. 9. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 1066, 1217, 1224, 1268 i 2023 oraz z 2016 r. poz. 147, 437 i 615.

⁷⁾ Projekt poselski na etapie prac legislacyjnych w Sejmie RP.

Uzasadnienie

Do rozmiarów poważnego problemu natury ekonomicznej i społecznej urosło zjawisko wyłudzenia podatku od towarów i usług (VAT). W wyniku podejmowanych w tym kierunku działań, najczęściej przez zorganizowane grupy przestępcze, budżet państwa ponosi straty liczone nawet w dziesiątkach miliardów złotych rocznie.

Metody wyłudzenia VAT należy podzielić na dwa rodzaje: dotyczące podatku należnego oraz dotyczące podatku naliczonego i zwrotu podatku. W tym zakresie można wskazać na najczęstsze sposoby dokonywania wyłudzeń:

1) wystawianie faktur przez podmiot rzeczywiście istniejący, który nie wykonał czynności, która to czynność miała w rzeczywistości miejsce, lecz podatnikiem był ktoś inny,

2) wystawianie faktur z tytułu czynności, które obiektywnie w ogóle nie miały miejsca,

3) wystawianie faktur przez podmiot całkiem fikcyjny, który powstał tylko po to, aby wystawić te dokumenty,

4) wystawianie faktur i dokumentów celnych na czynność pozorną, czyli obiektywnie istniejącą, ale ukrywającą inne zdarzenie, które było w rzeczywistości inną transakcją,

5) dostawa towaru, który faktycznie nie opuszcza kraju, jest deklarowana jako dostawa wewnątrzwspólnotowa towarów lub eksport (fikcyjny wywóz),

6) usługi świadczone na terytorium kraju są opodatkowane stawką podstawową, lecz fikcyjne jest deklarowanie jako czynność opodatkowania stawką 0% lub stawką obniżoną (zaniżenie podatku należnego),

7) usługi mają miejsce świadczenia na terytorium kraju, lecz są fikcyjne deklarowanie jako wykonane poza terytorium kraju (fikcyjne miejsce świadczenia),

8) deklarowanie dostawy towarów nie wymienionych w załączniku nr 11 do ustawy o podatku od towarów i usług, jako objętych „krajowym” odwrotnym obciążeniem (fikcyjny brak podmiotowości).

Niezależnie od konieczności przeciwdziałania takim praktykom poprzez nowelizacje unormowań podatkowych i z zakresu postępowań administracyjnych oraz karno-skarbowych, projektodawca uznaje również za niezbędne zwalczanie zjawiska wyłudzenia podatku VAT przy użyciu instrumentów prawnokarnych. Chodzi bowiem o to, by tego typu zachowania

zmierzające do nielegalnego uzyskania środków finansowych kosztem budżetu państwa stały się nieopłacalne, a odpowiednio surowa sankcja karna miała walor odstraszający potencjalnych sprawców. Jest bowiem oczywiste, że osoby popełniające przestępstwa karnoskarbowe w większym stopniu niż sprawcy przestępstw kryminalnych planują swe działania, dokonując swoistego rachunku zysków i strat związanych z ich popełnianiem. Zagrożenie tych czynów jedynie sankcjami wynikającymi z Kodeksu karnego skarbowego trudno uznać za wystarczające, szczególnie w sytuacji, gdy powodują one znaczne uszczuplenia dochodów budżetowych.

Biorąc powyższe pod uwagę proponuje się objęcie czynów zabronionych związanych z wyłudzeniem podatku VAT szczególnymi regulacjami prawa karnego powszechnego, z zachowaniem możliwości kwalifikowania zachowań o mniejszej społecznej szkodliwości czynu (zwłaszcza jeżeli ich skutkiem będzie uszczuplenie dochodów budżetowych w niższej wysokości) z przepisów Kodeksu karnego skarbowego, w szczególności z jego art. 62 § 1 i 2.

Projekt ustawy przewiduje dodanie do Kodeksu karnego szczególnej postaci tzw. fałszu materialnego dokumentu w postaci faktury w zakresie okoliczności mogących mieć znaczenie dla określenia wysokości należności publicznoprawnej. Zgodnie z projektowanym art. 270a karalne byłoby podrabianie lub przerabianie w celu użycia za autentyczną fakturę w zakresie okoliczności mogących mieć znaczenie dla określenia wysokości należności publicznoprawnej albo używanie takiej faktury jako autentycznej. Podstawowe zagrożenie karne tego czynu byłoby wyższe niż w art. 270, przewidującej podstawowy typ fałszu materialnego dokumentu, w postaci kary pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8. Przewidziano również typ kwalifikowany (ze względu na wielką wartość towarów lub usług albo uczynienie z popełnienia przestępstwa stałego źródła dochodu), będący zbrodnią, oraz uprzywilejowany tego przestępstwa.

Jeżeli chodzi o tzw. fałsz intelektualny, to podstawowym założeniem konstrukcji projektowanego art. 271a k.k. jest powiązanie karalności tego przestępstwa z ogólną wartością towarów lub usług, których dotyczy faktura lub faktura, nie zaś z kwotą uszczuplenia należności publicznoprawnej, która jest zamierzonym celem takiego przestępnego działania. Zabieg ten ma uprościć i zracjonalizować dowodzenie znamion tego czynu zabronionego, zwłaszcza poprzez rezygnację z konieczności korzystania w postępowaniu przygotowawczym z wyników postępowania podatkowego, mającego na celu ustalenie kwoty uszczuplenia. Penalizowane ma być podanie w fakturze nieprawdy co do

okoliczności mogących mieć znaczenie dla określenia wysokości należności publicznoprawnej lub używanie takiej faktury lub faktur. Odpowiedzialność na podstawie prawa karnego powszechnego z art. 271a k.k. ma odnosić się jedynie do faktury lub faktur dotyczących towarów lub usług, których wartość lub łączna wartość jest znaczna albo wielka; w pozostałym zakresie czynów zabronionych o niższej abstrakcyjnej społecznej szkodliwości pozostaje odpowiedzialność na gruncie art. 62 k.k.s. lub art. 271 k.k.

Projekt przewiduje także postać kwalifikowaną przestępstw określonych w art. 270a § 1 albo art. 271a § 1 k.k. w stosunku do faktury lub faktur, dotyczących towarów lub usług, których wartość lub łączna wartość jest większa niż pięciokrotność kwoty określającej mienie wielkiej wartości. Ten typ czynu miałby odnosić się w założeniu do członków największych zorganizowanych grup przestępczych, których działalność powoduje najpoważniejsze negatywne konsekwencje budżetowe, i być zbrodnią z zagrożeniem karą pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 5 albo karze 25 lat pozbawienia wolności. W celu dalej idącego powiązania majątkowych konsekwencji skazania z wyrządzoną przez sprawców szkodą proponowany przepis art. 277b k.k. w razie skazania za przestępstwo określone w art. 270a § 1 lub § 2, art. 271a § 1 lub § 2 albo art. 277a k.k. przewiduje możliwość wymierzenia grzywny orzeczonej obok kary pozbawienia wolności w wysokości do 3000 stawek dziennych.

Proponowane regulacje art. 277c i art. 277d k.k. mają na celu rozbicie solidarności grup przestępczych, działających w celu dokonywania wyłudzeń. Biorąc pod uwagę wzajemnie istniejące powiązania interpersonalne i współzależność działań tych osób ukierunkowaną na dokonanie wyłudzenia podatkowego pożądane jest zinstytucjonalizowane przyznanie możliwości określonego złagodzenia represji karnej w odniesieniu do tych osób, które zdecydują się na wyrażenie tzw. czynnego żalu w określonej formie lub też naprawienia wyrządzonej szkody.

Na gruncie procesowym proponuje się uwzględnić najpoważniejsze typy czynów zabronionych wprowadzone niniejszym projektem w katalogu przestępstw, co do których jest możliwe zarządzanie procesowej kontroli i utrwalania treści rozmów telefonicznych (art. 237 k.p.k.). Podobne rozwiązania należałoby odnieść do możliwości przeprowadzania czynności operacyjno-rozpoznawczych, stąd propozycja wprowadzenia tych typów czynów zabronionych do katalogów określonych w ustawach przewidujących przeprowadzanie takich czynności przez Policję, Centralne Biuro Antykorupcyjne, organy kontroli skarbowej, Straży

Granicznej i Żandarmerii Wojskowej. Uregulowania powyższe mają na celu zwiększenie skuteczności wykrywania i ścigania wyłudzeń podatkowych.

Projekt przewiduje również wprowadzenie odpowiednich zmian wynikających z powyższych unormowań do ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej.

W związku z zaostrzeniem odpowiedzialności karnej za przestępstwa związane z wyłudzeniami podatkowymi na szkodę budżetu państwa, których przedmiotem jest mienie wielkiej wartości oraz mienie o wartości przekraczającej pięciokrotność kwoty określającej mienie wielkiej wartości, konieczne okazało się ujednoczenie systemu zagrożeń karnych w odniesieniu do innych przestępstw przeciwko mieniu o takim przedmiocie. Z punktu widzenia aksjologii systemu nie do przyjęcia byłoby bowiem różnicowanie odpowiedzialności karnej za przestępstwa, których skutkiem byłaby korzyść majątkowa, li tylko od tego czy dotyczyły one oszustw podatkowych czy też innych czynów przeciwko mieniu, w tym również na szkodę budżetu państwa. Proponuje się zatem dodać do art. 294 k.k. § 3 i 4, które będą przewidywać analogiczne zagrożenia karą pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 3 oraz pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 5 albo karze 25 lat pozbawienia wolności za wskazane tam czyny zabronione przeciwko mieniu odpowiednio w stosunku do mienia wielkiej wartości oraz w stosunku do mienia o wartości przekraczającej pięciokrotność kwoty określającej mienie wielkiej wartości.